

havde den ærede Taler Ret, og det var deri, at vi Københavnerne ere for tilbøjelige til Grinet og til at le himmelhøjt. Men jeg vil tilføje, at det dog i hvert Fald er en god Egenskab at kunne bruge den befriende Latter som Surrogat for Indignationen, naar de Herrer ude i Landet mangle foruden Indignationens Evne og Indignationens Alvor ogsaa den befriende Latter. I Virkeligheden vilde Indignationen her være fuldt ud paa sin Plads, skønt jeg som sagt ikke skal være indigneret. Der var ikke een, som blev indigneret, da vi saa Repræsentanter som Hr. Bille-Brahe, Hr. Fr. Scavenius og Hr. Robert Hansen, der selv ere Medlemmer af Væddeløbskonsortiet, af Grundejersbankens Direktion blive valgte til at være Repræsentanter for nogle ulykkelige Aktionærer, der aldrig ere blevne spurgte. Naar man ser, at ikke en blev indigneret derover, men at man syntes, at det var all right, saa skal jeg ikke forlange Indignation her i Landet.

Jeg appellerer, som sagt, til Latteren. Og der er det saa heldigt, at jeg har faaet en Hjælp ude fra, en Hjælp, som jeg vil takke for. De Herrer ville mindes, at i Tyskland var der en Tid, hvor Smaaborgereskabet — for øvrigt med Urette — troede, at det var nødt til at finde sig i alt af en Mand, naar han blot havde Uniform paa. Det nyttede ikke at være indigneret derover og at sige, at det var taabeligt, og at Officererne selv fortalte disse Mennesker, at det var noget Vrøvl, thi Smaaborgerne troede det, og Beviset for, at de troede det, afgav saa en Mand, Kaptajn von Köpenick. Her i Danmark have vi i disse Dage haft en Kaptajn von Köpenick, der viser, hvad Befolkningen tænker Mand og Mand imellem, en Mand, der, saa vidt jeg kan skønne, er uden al Forbindelse med Justitsministeren, som han formentlig ikke kender. Den danske Hr. von Köpenick er Hr. Saabye, der har sagt, hvad det danske Folk mener. Denne Mand har i alt Fald gjort een Ting. Han har rejst Latteren. Ja, vi ere ikke vrede over det, vi more os over denne Hr. Saabye, der rejser rundt med Brokbaand og Ridderkors og giver Løfter her og der. Vi more os over denne Mand, der appellerer til Folks Forfængelighed. Og det er ikke de dummeste, han appellerer til, det er dygtige, hæderlige, fortræffelige Borgere, der i Alvor tro, at man kan købe noget af den tilbudte Slags hos Justitsministeren for rede Penge. Ja, det er derved, den danske Hr. von Köpenick virker saa uendelig stærkt.

Naar vi da se tilbage paa alle de Afførere, der have været, naar vi se tilbage paa alt, hvad der er sket her i Landet i den Tid, den højtærede Justitsminister har siddet, ja, saa skammer man sig uvilkaarligt en Smule, skammer sig over sit Land, skammer sig over sit Folk, over, at der alligevel ikke er en eneste, der siger, at der er dog visse Grænser for, hvad man kan byde dette Folk —, Grænser er der ikke. Men De, mine Herrer, som tilhøre det danske Demokrati, De, mine Herrer af den danske Bondestand, som have kæmpet længe for at komme til at regere dette Land, De, som have kæmpet en haard Kamp — og jeg vil sige, at det er heldigt, at De have kæmpet denne Kamp, thi i den modnedes den danske Bonde; havde Estrup ikke været, havde De faaet Magten for tidligt, nu modnedes De, idet De bleve tvungne til at vokse ude i Befolkningen og skabe Dem et Adelsbrev, i Kraft af hvilket det er sket, at en dansk Bonde sidder i Kronens Raad —: De, mine Herrer, skulle passe paa, at man ikke med Rette skal kunne sige til Dem: I have forstaaet at sejre, I have forstaaet at faa Magten, men have I ogsaa forstaaet at bruge Magten? De, mine Herrer, skulle sørge for, at naar Historien en Gang skal skrives om, hvortil den danske Bonde brugte den Magt, som han forstod at vinde og fortjente at vinde, der saa ikke bliver skrevet: I den højtærede Justitsministers Person er Svaret. De, mine Herrer, skulle ikke rive en Flænge i det Adelsbrev, De selv have skrevet.

Jeg har ikke mere at sige. Jeg har ikke ønsket at være med i et Heat, det er noget, der gør mig ondt, og som jeg synes er kedeligt, men der er dog visse Grænser, man for Danmarks, for dette Lands Skyld, for vor Administrations Integritets Skyld ikke maa overskride. Og jeg kan godt sige, hvad en af Justitsministerens Forgængere, afdøde Nellemann, sagde. Han sagde til min afdøde Ven Aage Duus: Det værste med dette Venstre er, at nu har jeg faaet en ordentlig og skikkelig Embedsstand og faaet Skik paa alting, men hvorledes vil det gaa med de Mennesker, der komme efter mig, ville de ikke korrumpere den? De Herrer vide, at vi have faaet en god Embedsstand, men var der ikke noget spaadomsagtigt i afdøde Nellemanns Ord? Som sagt, jeg skal ikke komme videre ind paa alt dette, jeg skal ikke appellere til Deres Indignation, men til Deres Latter. Jeg spørger: Kan det ske, bør det ske, naar næste Samling kom-